

calli
rrhoe

Sina 9, 10680 Athens

Tues, Wed, Fri 11 – 7

Thur 11 – 8, Sat 12 – 4

and upon request

hello@callirrhoe.info

www.callirrhoe.info

One Work Show Series *Where the Stones Were*

Esmeralda Momferrattou

30 May – 26 July 2025

Where the Stones Were by Esmeralda Momferrattou is a meditation on the porous boundary between body and landscape, where absence becomes a generative force and the terrain of the self is mapped through material, memory and touch. Drawing from personal and intergenerational experience, the project weaves together the biological and the geological,

Η έκθεση Where the Stones Were της Εσμεράλδας Μομφερράτου είναι ένας στοχασμός πάνω στα πορώδη όρια μεταξύ σώματος και τοπίου, εκεί όπου η απουσία μετατρέπεται σε δημιουργική δύναμη και ο εσωτερικός τόπος του εαυτού χαρτογραφείται μέσα από την ύλη, τη μνήμη και την αφή. Αντλώντας από προσωπικές και διαγενεακές εμπειρίες,

the intimate and the ancestral. Inspired by feminist embodied perspectives, the work explores how bodily knowledge—often silenced or medicalized—can find new forms of expression through elemental materials such as sand, rock and flesh. Negative space recurs as a conceptual thread: the hollow, the cutout, the imprint, and the scar are not voids but vital, active presences. These absences, like geological erasures or reproductive incisions, reveal unseen processes of transformation and possibility.

Echoing Roger Caillois' reflections on mimicry and the dissolution of boundaries between organism and environment, these works suggest a deep kinship between the body and the mineral world. Just as a rock holds the trace of time, the body carries the imprint of lineage—both shaped by forces of erosion, pressure and becoming. Through this lens, identity emerges not as a fixed form but as a shifting topography—layered, fractured, and fertile. In *Where the Stones Were*, the self is imagined not as separate from the landscape but embedded within it, an echo chamber of inherited rhythms, gestures, and silences, where the act of creation is also an act of excavation.

The *Womb* series engages the viewer in a disorienting cartography of inner and outer terrains: a palm, magnified to abstraction, evokes a womb, blending the physicality of touch with the metaphysical weight of lineage and destiny. A second projection deepens this ambiguity—a landscape from the artist's ancestral island, Aegina, is hollowed out at its center, a cutout of a now-absent rock. Through this absence flickers a hysteroscopic video, transforming personal medical footage into a site of speculative fertility and rupture. This interplay of visibility and void suggests the body is not separate from but continuous with the landscape—both bear

το έργο υφαίνει το βιολογικό με το γεωλογικό, το οικείο με το προγονικό. Εμπνευσμένο από φεμινιστικές ενσώματες προσεγγίσεις, διερευνά πώς η σωματική γνώση—που συχνά αποσιωπάται ή ιατρικοποιείται—μπορεί να βρει νέες μορφές έκφρασης μέσω στοιχειωδών υλικών, όπως η άμμος, η πέτρα και η σάρκα.

Το αρνητικό κενό επανέρχεται ως εννοιολογικό νήμα: το κοίλο, το περίγραμμα, το αποτύπωμα και η ουλή δεν αποτελούν ελλείψεις αλλά ζωτικές, ενεργές παρουσίες. Αυτές οι απουσίες, όπως οι γεωλογικές αποξέσεις ή οι σωματικές τομές, αποκαλύπτουν αφανείς διαδικασίες μεταμόρφωσης και δυνατοτήτων.

Σε συντονία με τις ιδέες του Roger Caillois για τη μιμητική και τη διάλυση των ορίων μεταξύ οργανισμού και περιβάλλοντος, το έργο υπονοεί μια βαθιά συγγένεια ανάμεσα στο σώμα και τον ορυκτό κόσμο. Όπως η πέτρα διατηρεί το ίχνος του χρόνου, έτσι και το σώμα φέρει το αποτύπωμα της γενεαλογίας—και τα δύο διαμορφώνονται από δυνάμεις διάβρωσης, πίεσης και γένεσθαι. Μέσα από αυτό το πρίσμα, η ταυτότητα δεν προβάλλει ως σταθερή μορφή, αλλά ως μεταβαλλόμενη τοπογραφία—στρωματωμένη, ρηγματωμένη και γόνιμη. Στο *Where the Stones Were*, ο εαυτός δεν νοείται ως ξεχωριστός από το τοπίο, αλλά ως ενσωματωμένος σε αυτό—ως ηχητικός θάλαμος κληρονομημένων ρυθμών, κινήσεων και σιωπών, όπου η πράξη της δημιουργίας είναι επίσης πράξη ανασκαφής.

Η σειρά *Womb* εισάγει τον θεατή σε μια αποπροσανατολιστική χαρτογραφία εσωτερικών και εξωτερικών τοπίων: μια παλάμη, μεγεθυμένη έως ότου χάνει την αναγνωρισιμότητά της, παραπέμπει σε μήτρα, συνδέοντας τη φυσική διάσταση της αφής με το μεταφυσικό βάρος της γενεαλογίας και του πεπρωμένου. Μια δεύτερη προβολή εντείνει αυτήν την

negative spaces that shape the conditions of life.

The Umbilical cord extends this logic of embodied trace into three dimensions. Hanging from ceiling to floor, the paper-mâché form retains the impressions of the artist's grip—an intimate architecture of absence, shaped by hands enacting both creation and release. The crab claws, symbols of simultaneous attachment and severance, echo a psychic negotiation between autonomy and inherited identity, a theme that also pulses quietly within *Belly Button*. Here, a small video of the artist's breathing navel is nestled in a bowl of red and blue sand, gathered from her grandmothers' respective homes. The sand becomes sedimented memory—topographic and temporal—anchoring the viewer in a landscape of matrilineal connection. The belly button, once a site of nourishment, is now a private metronome of life sustained.

One small framed work extends this dialogue between the organic and the artificial, the ancestral and the accidental. A solitary sea shell rests—silent, fossil-like, a resonant chamber of memory. Next to it a similar form appears, a soda bottle cap. The two objects visually rhyming yet ontologically distinct. This pairing blurs the boundary between natural history and consumer detritus, suggesting how the echoes of the sea—and the self—can be found in both the elemental and the disposable. These objects, too, become vessels: for sound, for sediment, for time.

Across all works, body and land speak in porous dialogue, gesturing toward feminist, intergenerational understandings of form, healing and the generative potential of absence.

αμφισημία—ένα τοπίο από το νησί καταγωγής της καλλιτέχνιδας, την Αίγινα, έχει αδειάσει στο κέντρο του, μια αποκοπή σε σχήμα μιας πλέον απόντος πέτρας. Από αυτή την απουσία αναβοσβήνει ένα “υστεροσκοπικό” βίντεο, μετατρέποντας προσωπικό ιατρικό υλικό σε πεδίο υποθετικής γονιμότητας και ρήξης. Αυτή η αλληλεπίδραση ορατού και κενού υποδηλώνει πως το σώμα δεν είναι ξεχωριστό αλλά συνεχές με το τοπίο—και τα δύο φέρουν αρνητικούς χώρους που διαμορφώνουν τις συνθήκες της ζωής.

Το Umbilical cord επεκτείνει αυτή τη λογική του ενσώματου αποτυπώματος στον τρισδιάστατο χώρο. Κρεμασμένο από το ταβάνι ως το πάτωμα, το paper-mâché σώμα διατηρεί τις εντυπώσεις από το σφίξιμο του χεριού της καλλιτέχνιδας—μια οικεία αρχιτεκτονική της απουσίας, σμιλεμένη από χέρια που δημιουργούν και απελευθερώνουν ταυτόχρονα. Οι δαγκάνες καβουριού, σύμβολα ταυτόχρονα πρόσδεσης και αποκοπής, αντηχούν μια ψυχική διαπραγμάτευση ανάμεσα στην αυτονομία και την κληρονομημένη ταυτότητα—θέμα που πάλλεται διακριτικά και στο έργο *Belly Button*. Εκεί, ένα μικρό βίντεο με την αναπνοή του αφαλού της καλλιτέχνιδας φωλιάζει σε ένα μπουκάλι με κόκκινη και μπλε άμμο, μαζεμένη από τα σπίτια των γιαγιάδων της. Η άμμος μετατρέπεται σε ιζηματική μνήμη—τοπογραφική και χρονική—που αγκυρώνει τον θεατή σε ένα τοπίο μητρογραμμικής σύνδεσης. Ο αφαλός, κάποτε σημείο θρέψης, είναι τώρα ένας ιδιωτικός μετρονόμος της ζωής που συνεχίζεται.

Ένα μικρό έργο σε κορνίζα διευρύνει αυτόν τον διάλογο ανάμεσα στο οργανικό και το τεχνητό, το προγονικό και το τυχαίο. Ένα μοναχικό κοχύλι αναπαύεται—σιωπηλό, απολιθωμένο, σαν ηχητικός θάλαμος της μνήμης. Δίπλα

του, μια παρόμοια μορφή εμφανίζεται,
ένα καπάκι αναψυκτικού. Οι δύο μορφές
να ομοιοκαταληκτούν οπτικά, αλλά να
διαφέρουν ριζικά στην ουσία τους. Αυτό
το ζεύγος θολώνει τα όρια ανάμεσα στη
φυσική ιστορία και τα απορρίμματα
του καταναλωτισμού, υπαινισσόμενο
πως η ηχώ της θάλασσας—και του
εαυτού—μπορεί να αντηχεί τόσο στο
στοιχειακό όσο και στο εφήμερο. Αυτά τα
αντικείμενα, επίσης, γίνονται αγγεία: του
ήχου, του ιζήματος, του χρόνου.
Σε όλα τα έργα, σώμα και γη συνομιλούν
μέσα από μια πορώδη γλώσσα,
υπαινισσόμενα μια φεμινιστική,
διαγενεακή κατανόηση της μορφής, της
ίασης και της δημιουργικής δυνατότητας
της απουσίας.

κείμενο
Ελένη Ρήγα

/

text by
Eleni Riga